

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 września 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **27 września 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **M. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **27 kwietnia 2012 r.** sygn. akt **III U 175/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 720/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił prawa do emerytury M. M., ponieważ nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Do powyższego okresu Zakład nie zaliczył okresu pracy od 26.10.1972 r. do 30.11.1994 r. w (...) (...), ponieważ wnioskodawca nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury, wskazując, że posiada wymagany okres pracy w warunkach szczególnych, gdyż w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace przy spawaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym na stanowisku pracownika zatrudnionego w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych na wydziale spawalniczym.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, wskazując, że przedstawiony przez wnioskodawcę ustalający wyrok Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 22 września 2006 r., sygn. akt IV P 91/06, nie stanowi podstawy do uwzględnienia spornego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem organu rentowego, wyrok wydany w sprawie, w której Zakład nie był stroną, nie wiąże w obecnie rozpoznawanej sprawie, stanowiąc jedynie dowód podlegający ocenie na tle całości zebranego materiału dowodowego. Ponadto powyższy wyrok nie wskazywał charakteru zatrudnienia wykonywanego przez wnioskodawcę z przyporządkowaniem do charakteru prac wymienionych we właściwym wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt III U 175/12 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy M. M. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, poczynwszy od 16 grudnia 2011 r.

Sąd ustalił, że M. M., ur. (...), wykazał 29 lat, 3 miesiące i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpił do OFE i rozwiązał z dniem 15 grudnia 2011 r. stosunek pracy z (...) z o.o. w M.. Dalej Sąd przedstawił przebieg zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w M., na stanowiskach: ślusarza – od 26 października 1972 r., ślusarza narzędziowego – od 1 listopada 1972 r., ślusarza narzędziowego – brygadzisty – od 1 maja 1982 r., ślusarza narzędziowego – od 1 marca 1990 r., ślusarza narzędziowego w pionie F – 010 na Wydziale W-01 - od 1 lutego 1993 r.

Wydział, na którym pracował wnioskodawca zajmował się produkcją przyrządów montażowych i ram do samolotów, a także dużych metalowych drzwi bankowych. Natomiast praca wnioskodawcy polegała na wykonywaniu czynności pomocnika spawacza, tj. przygotowaniu detali o różnych gabarytach do spawania i ich obróbką po spawaniu, a także czynnościami wycinania i szepiania detali. Pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy z dnia 13 grudnia 1994 r., potwierdzające czasokres zatrudnienia i zajmowane stanowiska: montera płatowców i śmigłowców oraz ślusarza.

Wyrokiem z dnia 22 września 2006 r., sygn. akt IV P 91/06 Sąd Rejonowy w Mielcu ustalił, że wnioskodawcy w okresie od 26 października 1972 r. do 30 listopada 1994 r. stanowiła zatrudnienie w warunkach szczególnych, na stanowisku określonym w zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego, dział XIV, poz. 12, pkt. 4.

Przechodząc do oceny prawnej Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca ma wymagany staż pracy w warunkach szczególnych, a dowodem na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, w kontekście całości zebranego materiału jest wyrok Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 22 września 2006 r. Zdaniem Sądu Okręgowego decydująca dla takiej kwalifikacji pracy wnioskodawcy jest okoliczność, że praca ta polegała na pełnieniu przez wnioskodawcę czynności przygotowawczych i pomocniczych niezbędnych przed i w trakcie spawania w obrębie stanowisk spawalniczych. W ocenie Sądu wnioskodawca wykonywał prace wymienione w dziale XIV, poz. 12 rozporządzenia RM z 7.02.1983 r., a także w załączniku nr 1 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 maja 1985 r. – dziale XIV, poz. 12, pkt. 4. Wobec spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich przesłanek, koniecznych do uzyskania świadczenia, Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 16 grudnia 2011 r., tj. po rozwiązaniu stosunku pracy.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy domagał się jego zmiany i oddalenia odwołania, zarzucając naruszenie art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że praca wykonywana przez pomocnika spawacza, a w okolicznościach rozpoznawanej sprawy przez ślusarza pracującego w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych jest równoznaczna z pracą spawacza.

W uzasadnieniu organ rentowy, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, podkreślił, że tylko prace wykonywane w przebiegu samego procesu spawania mieszczą się w określeniu „prace przy spawaniu”, wymienionym w wykazach A i B.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnienia M. M. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227),

Bezspornym w sprawie było, iż M. M. ukończył 60 lat życia, oraz legitymuje się ponad 25 – letnim stażem ubezpieczenia. Spornym natomiast pozostawało, czy będąc zatrudnionym w (...) w M. w okresie od 26.10.1972 r. do 30.11.1994 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę wykazaną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), szczególnie że za powyższy okres wnioskodawca nie otrzymał świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia w warunkach szczególnych jest w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym, a to zgodnie z § 21 ust. 4 rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 1983 r. nr 10 poz. 49) świadectwo pracy w szczególnych warunkach, wystawione przez zakład pracy, natomiast w toku postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych, toczącego się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego, nie obowiązują ograniczenia w zakresie środków dowodowych, takie jak w postępowaniu przed organem emerytalno-rentowym. Powyższe oznacza, iż ubezpieczony może dowodzić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy przy pomocy wszelkich możliwych środków dowodowych.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowody z akt osobowych, z zeznań świadków oraz ich akt osobowych i akt emerytalnych ZUS, jak również przesłuchał wnioskodawcę i ustalił szczegółowo rodzaj czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, co doprowadziło do uzasadnionego stwierdzenia, iż czynności te wykonywane na Wydziale 06 – spawalniczo – ślusarskim (...) (...) na stanowisku ślusarza były w istocie czynnościami pomocnika spawacza, wykonywanymi w ciągu technologicznym spawania. Wnioskodawca czynnie uczestniczył w procesie spawania.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i ocenę prawną Sądu I instancji, gdyż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy – rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak: wyrok SN z 24 marca 2009 r., I PK 194/08, OSNP 2010/23-24/281), a nadto zauważa, iż za kwalifikacją pracy wnioskodawcy jako wykonywanej w warunkach szczególnych przemawia również specyfika produkcji, odbywająca się w zakładach lotniczych, której zasadniczy trzon stanowi obróbka blach aluminiowych i duraluminiowych, należąca do prac w warunkach szczególnych.

W tej sytuacji należało w postępowaniu odwoławczym w zupełności podzielić ocenę Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, zgodnie z art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z podanych przyczyn orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 kpc